

РОЗДІЛ

1

Марс, Мелвін.

У цьому місці твоє ім'я називають будь-де, будь-коли, але навпаки — і людина негайно відгукується, почувши своє.

Навіть на унітазі. Наче ти служиш в армії, хоча так і не дістався туди. А сюди потрапив проти своєї волі.

— Марс, Мелвін?

— Так, сер. Тут, сер. В нужнику, сер.

«Бо де ж іще я можу бути, сер?»

Він не знов, чому вони обрали саме цей варіант, і ніколи не намагався питати. Відповідь усе одно не має жодного значення. І це могло би привести до удару по голові кийком наглядача.

В'язницю штату Техас у місті Хантсвіль називали «Цегляними Мурами» завдяки тюремним стінам, змурованим із червоної цегли. Заклад відкрили ще 1849 року. Це найдавніша в'язниця у Штаті Одинокої Зірки.

А ще там знаходиться кімната для страт.

Марс офіційно був в'язнем 7-4-7, наче літак. Саме тому наглядачі з його попередньої в'язниці для смертників називали чоловіка «Джамбо». І хоч він не був силачем, але

й слабаком теж не був. Більшість дивилася на нього знизу вгору, бо просто не мали іншого вибору. 188 сантиметрів зросту — це досить непоганий показник.

Він знов свій точний згорт лише тому, що його вимірювали футбольні скаути. Вони зробили всі можливі заміри. Під час цього процесу в його уяві поставали паралелі з рабами, які стоять на ярмарковій площі, поки потенційні власники методично штурхають і оглядають товар. Ну, на відміну від своїх невільницьких предків, після знищення власного тіла він принаймні матиме купу грошей, коли закінчиться спортивна кар'єра.

А ще він і досі важив 104 кіло. Ніякого сала, лише маса. Жодного шансу отримати щось поживне з того лайна, яке тут подають. Його змішують на величезних підприємствах, напихають жиром, содою і хімікатами, котрі напевно використовували для створення всього, від бетону до килимів.

«Вбийте мене ніжно своюю лайненою іжею».

Він перебував у цьому місці майже стільки, скільки й за його межами.

І час не летів швидко. Це не здавалося двадцятьма роками. Минуло вже наче двісті.

Але це вже не мало значення. Все незабаром скінчиться. Це був той день.

Його фінальна апеляція.

Її відхилили.

Він уже мрець.

Він потрапив до Хантсвільської в'язниці з Поланського блоку для смертників у Лівінгстоні, штат Техас. Це за шістдесят миль на схід. Все було заради того, щоб нарешті дістати цього в'язня після двох десятків років очікування.

Його адвокат похмуро повідомила ці новини. Але вона прокинеться наступного дня.

«*А я — ні*».

Вже незабаром він слухатиме, як наблизятиметься звук чиїхось кроків.

Як пихотітимуть кремезні наглядачі, тримаючи блискучі кайдани.

Серйозний директор в'язниці теж буде там, а вже завтра забуде його ім'я.

Благочестивий священник стискатиме Біблію та вголос читатиме псалми, бо на шляху звідси варто пам'ятати щось духовне. Не на шляху з в'язниці — на шляху з цього життя.

У Техасі стратили більше в'язнів, ніж у будь-якому іншому штаті. За останні тридцять років було понад п'ятсот страт. Починаючи з 1819 року і понад століття вони робили це за допомогою повішення. Потім з'явивсь електричний стілець, який прозвали «Старий Спалах», і за двадцять років на ньому стратили триста шістдесят одного в'язня. Тепер для відправки на той світ у Техасі використовують смертельну ін'єкцію.

У будь-якому випадку ти все одно помреш.

За законом страту не могли розпочати раніше шостої вечора. Марсү повідомили, що за ним прийдуть опівночі.

«*А їй справді, чому б не розтягнути це до максимуму*», — подумав він.

Варто було підготуватися до дуже довгого і дуже лажового дня.

Його називали «Ходячим Мерцем».

— Полотном дорога! — отаке він постійно чув від наглядачів.

Не хотілося дивитись у минуле. Згадувати епіцентр усього цього.

Але насправді хіба можливо такого уникнути?

Тож у міру наближення того фінального моменту він почав про них думати.

Вбивство Роя та Люсінди Марсів — його білого батька та чорної матері.

Тоді ця комбінація була дивною, незвичною, навіть екзотичною, і особливо у західній частині Техасу. Тепер це вже нікого не дивувало. Кожен новий малий, що тут з'являється, поєднував у собі риси десь п'ятдесяти різних національностей.

Один нещодавно ув'язнений панк був продуктом міжкрасового шлюбу, а його батьки у свою чергу теж були дітьми нетрадиційних пар. Тож новий хлопчина — ідіот, який прикінчив продавця заради вкраденого пакету лакриці — був сумішшю чорного, коричневого і білого, та ще й із дрібкою китайського. А на додаток він був мусульманином, хоча Марс ніколи не бачив, щоб цей молодик ставав на коліна п'ять разів на день і моливсь, як деякі тут. Його звали Анваром. Народивсь у Колорадо.

А тут почав розповідати людям, що дуже хоче перетворитися на Алексіс.

Марс присів на своїх нарах і глянув на годинник. Прийшов час для спорту. Востаннє.

Його роба була білою, а на спині були літери А і С. Вони означали «лава смертників». Марс прирівнював це до зміїного брязкальця, що попереджало інших тристатись подалі.

Опустившись на холодну бетонну підлогу, він зробив двісті відтискань, спершу на кулаках, а потім на кінчиках